

Prvá kapitola

I.

júl 2006

Ulica Rue des Deux Ponts pretína stredom Ostrov svätého Ludovíta, ktorý sa tiahne od Pont Marie týčiaceho sa ponad Seinú na severe po Pont de la Tournelle na juhu. Ostrov svätého Ludovíta má na dĺžku sotva dvesto metrov a spolu s Mestským ostrovom sa nachádza v úplnom strede starého Paríža.

Enzo si dlho lámal hlavu nad tým, ako si jeho dcéra môže dovoliť byť v tejto časti mesta, kde sa za štyri štvorcové metre obytnej plochy platí aj viac než tristotisíc eur. Simon mu však vysvetlil, že dcéra si prenajíma iba maličkú podkrovnú manzardku na šiestom poschodí a prispieva jej na ňu zamestnávateľ.

Nadránom u seba v Cahors premýšľal, či je rozumné pokúsiť sa s ňou nadviazať kontakt. Lenže do Paríža musel ísť tak či tak. Tá hlúpa stávka! Nakoniec to zaňho vyriešila Sophie.

Bolo horúcich dvadsaťjeden v tieni, dusno a vlhko. Kdesi za labyrintom červených stredovekých striech odbilo dve. Hlboký zvučný tón k nemu doletel zo vzdialenosti niekoľkých storočí. Stará štvrť tohto starobylého mesta na juhozápade Francúzska si

pamätá ešte Rimanov, a keď na Enza niekedy doľahla samota, cítil sa iba na skok od prvopočiatkov dejín ľudstva. Opieral sa v kresle pri otvorenom okne s gitarou položenou na bruchu, hľadel do stropu a brúsenou oceľovou násadkou prechádzal po hmatníku, na ktorom plačlivo kvílili struny v rytme ešte nie tak dávneho blues. Ak nasledujúci deň odíde do Paríža, zmešká otvorenie Cahorského bluesového festivalu.

Na chodbe zavrzgala dlážka. „Papa?“

Obrátil hlavu, a keď vo dverách uvidel Sophie v nočnej košeli, musel zažmurkať, aby potlačil slzy. Ešte vždy ho zavše samého prekvapilo, ako veľmi ju ľúbi. „Už máš dávno spať, Sophie.“

„Chod si lahnúť, papa. Je veľa hodín,“ povedala tichým hlasom. Keď boli spolu sami, rozprávala sa s ním po anglicky. Po anglicky so škótskym prízvukom, ktorý jej nevedno prečo veľmi nesedel, ale pripomínal sladkú vôňu whisky vznášajúcu sa teplou letnou nocou. Prešla cez izbu a sadla si k nemu do kresla. Cítil teplo jej tela.

„Poď so mnou do Paríža.“

„Prečo?“

„Uvidíš sestru.“

„Nemám sestru,“ vyhlásila. Neznelo to zatrpknuto. Iba sucho skonštatovala, ako to vidí.

„Sophie, je predsa moja dcéra.“

„Neznášam ju.“

„Ako ju môžeš neznášať? V živote si ju nevidela.“

„Lebo neznáša teba. Ako by som mohla mať rada niekoho, kto ťa neznáša?“ Medzičasom vzala gitaru, oprela ju o podobločnú dosku a skĺzla k otcovi do kresla. Hlavu si položila na jeho hrud'. „Lúbim ťa, papa.“

Bytový dom našiel pomerne ľahko. Číslo devätnásť na západnej strane ulice vedľa Le Marché des Îles, obchodu s ovocím a zeleninou. Nemal sa ako dostať dnu na dvor, lebo nepoznal vstupný kód. Mohol zazvoniť na domovníka, ale čo by mu asi tak povedal?

Že v dome na najvyššom poschodí býva jeho dcéra? A keby ho k nej domovník aj vzal, na čo by sa Enzo zmohol, keby mu Kirsty pribuchla dvere pred nosom?

Naobedoval sa preto v bistre L'Îlot Vache na rohu Rue St. Louis, kde sa posadil sám k oknu a pozoroval cezeň defilé tvári a slnečné lúče presvitajúce medzi vysokými starými budovami, sem-tam ponakláňanými v pozoruhodných uhloch. Zotrval v reštaurácii, aj keď z nej už odišiel aj posledný hosť, a čašník pri ňom nervózne postával, aby zaplatil a pustil ho domov. Enzo naveľa-naveľa vyrovnal účet, prešiel cez ulicu do baru Louis IX, kde si našiel stôl pri dverách a ďalšie dve hodiny usrkával z jedného piva. Ďalšie tváre. Ďalšie minúty. Slnko na podvečernej oblohe klesalo k obzoru, lúče svietili v čoraz ostrejšom uhle. Turisti potiaci sa v júlovej horúčave naďalej prúdili ulicou a taxíky vypúšťali oblaky dymu do rozochveného vzduchu dlhého parížskeho letného dňa.

Vtedy ju zazrel a aj po takom dlhom čakaní mal pocit, akoby ho zrazu niekto udrel do brucha. Naposledy ju videl pred dvadástimi rokmi, krehkú vzdorovitú pätnástročnú dievčinu, ktorá sa s ním odmietala rozprávať. Išla z východu na západ po Rue de Deux Ponts, v každej ruke ružová igelitová taška s nákupom. Mala na sebe nízko posadené trojštvrťové džínsy a bielu blúzku bez rukávov, ktorá odhaľovala bruško. Tak sa to nosilo, hoci málokto rá na to mala figúru. Kirsty si to však mohla dovoliť. Štíhla a vysoká bola po otcovi, dlhé vlasy si však, na rozdiel od neho, nezáväzovala do chvosta. Hustá gaštanová hriva zdedená po mame za ňou viala v teplom vetríku ako vlajka nezávislosti.

Enzo zaštrngal mincami na stolíku a vybehol za ňou na ulicu. Dostihol ju, keď sa obvešaná taškami pokúšala natúkať do číselníka kód. „Daj, pomôžem ti,“ ponúkol sa, keď sa rozdrnčal bzučiak a dievčina nohou otvorila dvere.

Preľaknuto sa zvrtila. Či už to spôsobil hlas Škóta uprostred Paríža, alebo tušenie, že jej je tento neznámy chlap čímsi povedomý, chvíľu jej trvalo, kým ho spoznala. Zatiaľ jej vzal tašky z ruky a podržal otvorené dvere. S rozpačitým výrazom sa prešmykla popri

ňom do chodby vedúcej na dvor. Čas potrebný na prekonanie krátkej vzdialenosti jej však stačil, aby si spomenula, že sa naňho hnevá. „Čo chceš?“ zasyčala potichu, akoby sa bála, že ich niekto počuje.

Ponáhľal sa za ňou, keď vychádzala ráznymi krokmi z chodby na maličký dláždený dvor plný stromov v črepníkoch a sýtozeleňých popínavých rastlín. Okná bytov okolo nich sa týčili k modrému štvorcovému parížskej oblohy. Na prízemí boli zamrežované a domovník mal dvere rovno pri starobyľom drevenom schodišti. „Iba sa porozprávať, Kirsty. Stráviť s tebou nejaký čas.“

„Skutočne?“ Hlas jej zhrubol posmešným tónom. „Keď som s tebou chcela stráviť nejaký čas ja, nikde tá nebolo. Musel si sa venovať svojej novej rodine.“

„Tak to nie je, Kirsty. Venoval by som ti každú minútu, keby si mi to bola dovolila.“

„Ó, jasné!“ Pri prvom schode sa k nemu obrátila, bledá ako stena. „Ako inak. Ja za to môžem. To som si mohla myslieť. Ja môžem za to, že si od nás odišiel. Ja môžem za to, že si sa rozhodol odstáť od Francúzska za nejakou fuchtlou a založiť si novú rodinu. Ako som mohla byť taká nechápavá? Celé noci som počúvala, ako mama za stenou plače, až kým nezaspí, a vôbec mi nedochádzalo, že za to všetko môžem ja. Za všetky tie narodeniny a Vianoce, na ktorých si nebol. Za všetky chvíle v živote mladého dievčata, keď chce vedieť, že ju otec vidí a že je na ňu hrdý. Školské koncerty. Športové dni. Maturita. Prečo som, ja krava, nevedela, že za to môžem ja? Ty si predsa vždy mal niečo oveľa dôležitejšie, no nie?“ Príval slov sa zastavil, až keď jej od rozrušenia stislo hrdlo a zalapala po dychu. Enzo sa vyhybal jej neúprosnému pohľadu. Ešte nikdy mu nedala tak otvorene najavo, ako veľmi sa naňho hnevá. Šokovala ho. „Daj to sem!“ Chňapla po taškách, ktoré držal v rukách, ale stihol jej uhnúť.

„Kirsty, prosím. Neuplynie deň, aby som nepomyslel na teba a na to, ako som ti ublížil. Netušíš, aké je ťažké vysvetľovať niečo také dieťaťu. Ale nič to nemení na tom, že som tvoj otec a že ťa ľúbim. Chcem sa iba pozhovárať. Povedať ti, ako to bolo. Ako to bolo naozaj.“

Chvíľu naňho mlčky hľadela, zlosť sa zmenila na opovrhnutie. „Nemám otca,“ oznámila mu. „Zomrel už veľmi dávno.“ Spustila zrak na tašky, ktoré stále držal. „Dáš mi ich?“ Nedožičila mu však čas zareagovať, lebo vzápätí vyhrkla: „Och, srať na to! Môžeš si ich nechať.“ Obrátila sa a vybehla hore schodmi, pod ktorými ho nechala stáť, opusteného a naivného.

Enzo hľadel bez slov do prázdna. Napokon opatrne položil tašky na prvý schod. Zbytočne by s nimi za ňou chodil. Pomaly sa obrátil a vyšiel na ulicu.

II.

Sedel sám v reštaurácii Kong na streche budovy módneho domu Kenzo na Rue du Pont Neuf, keď sa Simonovi konečne uráčilo prísť. Hostia v plne obsadenej prevádzke obdivovali panorámu Paríža. Enzo dúfal, že sa naje v reštaurácii Samaritaine, odkiaľ je v slabnúcom svetle lepší výhľad na všetky známe pamiatky: Pantheon, Chrám Matky Božej, Eiffelovu vežu. Lenže zistil, že ju zavreli, a tak sa musel uspokojiť so skromnejším výhľadom na Vežu svätého Sulpicia a kotviace výletné lode v sprievode bezdúchého trkotania masy turistov. Masy, v ktorej sa Enzo ešte nikdy necítil taký osamelý. Každý, na koho pozrel, mal spoločnosť, čo ešte väčšmi prehlbovalo jeho pocit izolácie. Nemal veľmi chuť do jedla, hlavného chodu sa sotva dotkol a radšej upriamil pozornosť na fľašu rulandského, ktorú si objednal.

Simon gestom ruky odohnal čašníka a odsunul si stoličku. So slovami, že už jedol, si nalial z Enzovho vína. Priložil pohár k perám a zahľadel sa na mesto, zrejme premýšľajúc o odpovedi na vlastnú nevyslovenú otázku. Potom sa obrátil a položil mu ju: „Enzo, prečo vždy vyzeráš ako zbitý pes?“

Enzo sa uškrnul. „Možno preto, lebo sa tak cítim.“ Podvedome mykol plecom, čo za tie roky pochytil od Galov. „Kedy sa vraciaš do Londýna?“

„Zajtra.“ Simon mu pozrel do očí a vzdychol. „Neviem, čo ta stále trápi. Veď sa nad sebou zamysli, jazvec.“ Prezývku mu vymyslel Simon, keď sa priateľovi ešte ako pubertiakovi zjavil vo vlasoch prvý sivý pás. A tak mu prischla. „Žiješ si tu ako v bavlnke. Máš parádny byt v Cahors. A čo by niektorí rodičia dali za dcéru ako Sophie...“ Sotva tie slová vypustil z úst, hneď zmrštil tvár nad vlastnou netaktnosťou. „Ej boha, prepáč, Enzo.“

Enzo sa smutne usmial a pokrútil hlavou. „Ty si bol vždy teľa,“ utrúsil. „Môžeš byť rád, že nemáš deti, čo domov vodia frajerov s hniezdom na hlave a železiarstvom rozhádzaným po tvári.“

„Bertrand?“

„Pre Sophie je pristarý.“

„Kolkó má?“

„Dvadsaťšesť.“

„A ona? Osemnásť, či kolkó?“

„Devätnásť.“

„Čiže je od nej o sedem rokov starší. Ty si mal kolkó, keď si si s Pascale založil domácnosť v Cahors? Tridsať? A ona?“

Enzo zavrčal. „Dvadsaťtri. Ale to bolo iné.“

„Nie, to teda nebolo. Sedem rokov je sedem rokov.“

„Ja som Pascale nehuckal, aby odišla za školy. A trúfam si tvrdiť, že som jej mohol ponúknuť viac než celoživotné dvíhanie čiernik v nejakej sprostej posilňovni.“

„Konkrétne? Závratnú kariéru kriminalistického technika, ktorá ti unikla o vlások?“

Enzo výhražne zagánil na Simona. Založil si ruky na prsiach a prekrížil nohy, aby sa obrnil voči tomu, čo nechcel počuť.

Simon pokračoval: „Nechcem mudrovať, Enzo. Ale veď mala iba dvadsaťtri. Bola ešte len decko, pre Kristove rany. Rozprával si sa v poslednom čase s niekým, kto má dvadsaťtri?“

„Iste nie s toľkými ako ty,“ odvrkol Enzo. „Dvadsaťtri je tak zhruba vek žien, s ktorými teraz spávaš, však?“

„Zhruba. A v posteli to s nimi nemá chybu, len tie rozhovory

nestoja za nič. Prečo mi asi nijaký z tých vzťahov nevydrží dlhšie než zopár týždňov?“

„Lebo si starý chren. Neudržíš s nimi krok.“

Simon sa uškrnul. „Asi to tak bude.“

V tichosti popíjali a načúvali živému džavotu hostí za stolmi okolo nich.

Potom sa Simon ujal slova: „Tak o čo ide?“

Enzo sa mu vyhýbal pohľadom. „Odmietam sa so mnou rozprávať,“ povedal napokon. Keď zdvihol zrak a zbadal Simona, ako zamyslene civie do pohára, odrazu sa mu naozaj zdal starý. Dlhé roky v Simonovi videl chlapca, s ktorým chodil do školy, hral v kapele a delil sa o priateľky. Teraz tu pred ním sedel so sklonenou hlavou, kedysi tmavú bradu mal pretkanú striebrom, na pokožke hlavy medzi rednúcimi vlasmi sa mu odrážalo svetlo a vrhalo mu tieň pod oči. Vyzeral na svoj vek, ako muž blížiaci sa k päťdesiatke.

Simon odtrhol pohľad od pohára a radšej ho vypil. „Myslel som si, že sa niečo zmenilo,“ utrúsil.

„Prečo?“ spýtal sa Enzo. Práve od Simona sa dozvedel, že Kirsty je v Paríži.

„To jej mama.“ Simon zakýval na čašníka a objednal si brandy. „Vieš, že sme si neprestali volať.“

Enzo prikývol. Nikdy vlastne úplne nepochopil prečo. Všetci traja spolu vyrastali v Škótsku, na juhu Glasgowa. Simon chodil s Lindou skôr ako Enzo. Potom sa po ňom zľahla zem, keď odišiel do Anglicka študovať právo, a vrátil sa iba raz ako svedok na ich svadbu.

„Linda si myslela, že sa niečo zmenilo. Napokon, z Kirsty je už dospelá žena. Dokončuje si doktorát z prekladu a tlmočenia. A získala ročnú stáž v prominentnej parížskej firme, čo takisto svedčí o tom, že nemá hlavu iba nato, aby jej nenapršalo do krku.“

„Lenže nič sa nezmenilo. Určite nie z Kirstinho pohľadu.“

„Čo ti povedala?“

„Že mám ísť do riti.“

Simonovi priniesli brandy. Zadumane si odpil. „Tak čo teraz?“

„Čo by malo byť? Môžem ísť domov.“

„Nemal si dohodnuté stretnutie s Raffinom?“

„Neviem, či na to mám náladu.“

Simon zdvihol obočie. „Dvetisíc eur, Enzo. To si zo svojho platu budeš môcť ťažko dovoliť.“

Enzo naňho zagánil. V skutočnosti mal celú tú stávkú na svedomí Simon. A ako jediný prítomný právnik sa zaručil, že ju obom stranám dosvedčí a uloží u seba peniaze, ktoré boli v stávke, kým sa nerozhodne o víťazovi.

Keď Enzo dorazil do podniku Le Bonaparte, pod bielo-červenou markízou boli takmer všetky stoly obsadené. Domáci a turisti sa oddávali kaviarenskej kultúre, ktorou je Paríž povestný, naprataní vedľa seba popíjali každý svoj nápoj a sledovali nezastaviteľné húfy ľudí na Place St. Germain des Prés. Stmievalo sa, perníkovo hnedé kamenné múry Kostola svätého Germana osvetlené reflektormi vystupovali z tmavomodrej oblohy. Enzo si našiel stôl v kúte pod nápisom „NEVSTUPOVAŤ“ a objednal si brandy. Pozrel na hodinky. Desať preč, meškal. Premýšľal, či tam už Raffin náhodu nebol a neodišiel. Vysvetlil novinárovi, že ho spozná podľa vlasov zopnutých do chvosta so sivým pásom začínajúcim pri ľavom spánku. Nikdy neuvažoval o tom, ako ho vnímajú iní v jeho širokých nohaviciach s vreckami, bielych teniskách a jednou z pestrej palety vrecovitých, takmer vždy rozgajdaných košiel bez goliera. Samozrejme, nemožno zabudnúť na nerozlučného spoločníka – plátenný vak prevesený cez plece. Ak ho Sophie chcela láskyplne uraziť, najčastejšie mu hovorila plesnivý hipisák. A tak ho zrejme videli aj druhí. Keďže však bol dosť veľký a cyklistikou sa udržiaval vo forme, v dave len tak nezanikol. Vedel, že sa páči ženám, ale po skúsenosti s Pascale sa vyhýbal dlhodobejším vzťahom.

O desať pol mal prázdny pohár a chystal sa na odchod. Siahol do vrecka po drobné, keď vtom zaregistroval, že pri ňom niekto stojí. Pozrel hore a uvidel vysokého chudého muža s dlhšími hnedými vlasmi, ktoré si začesal pod zdvihnutý golier bielej košele.

Cez plece mal svetácky prehodené ľahké letné sako, nohavice s opaskom okolo útleho drieku a pukmi ako britva mu končili pri čiernych topánkach z talianskej kože. Medzi končekmi štíhlych prstov noblesne držal cigaretu, z ktorej si posledný raz potiahol a odhodil ju na dláždenú ulicu. „Roger Raffin,“ predstavil sa. „Prepáčte, že meškám.“

„To nič,“ odvetil Enzo a prijal podávanú ruku. Prekvapilo ho, aká je studená.

Raffin si sadol na prázdnu stoličku a nacvičeným gestom pravého Parížana pokynul na čašníka v čiernej zástere a bielej košeli, ktorý sa znenazdania zjavil pri ich stole. „Dám si Puilly Fumé.“ Posunkom ukázal na Enzov pohár. „Pijete brandy, však?“

Pri čakaní na objednané nápoje si Raffin znovu zapálil a prihovoral sa spoločníkovi. „Vyhľadal som si vás na internete, monsieur. Dočítal som sa, že vyučujete biológiu na Univerzite Paula Sabatiera v Toulouse. Prečo sme sa tu vlastne stretli?“

„V Škótsku som pracoval u *police scientifique*. Ale už som vyšiel z cviku. Vtedy ešte internet nebol.“

„Prečo si teda myslíte, že vaše slovo má dnes ešte nejakú váhu?“

„Vyštudoval som kriminalistickú biológiu, monsieur Raffin. Sedem rokov som slúžil v Glasgowe u strathclydeskej polície, z toho posledné dva ako šéf biologického oddelenia, kde sme robili všetko od posudzovania krvných stôp na miestach závažných trestných činov po analýzu vlasov a vlákien. Bol som pri zakladaní databázy vzoriek DNA, odvodzovali sme príčiny poškodenia odevu a dôkladne skúmali každé miesto činu, kde došlo k vražde. Och, áno, neviem, či som to už spomínal, ale som zároveň jeden zo štyroch ľudí v celom Spojenom kráľovstve s výcvikom „Byfordovho špecialistu“, čo znamená, že som odborníkom na analýzu sériových zločinov.“

„Že ste bývali odborníkom, monsieur Macleod. Časy sa menia.“

„Viem o všetkých pokrokoch, ku ktorým odvtedy došlo v mojom odvetví.“

„Tak prečo sa mu už nevenujete?“

„Z osobných dôvodov.“

Raffin uprel na Enza skúmavý pohľad. Vyzeral na tridsaťpäť, najviac tridsaťšesť rokov. Mal hladkú opálenú pokožku, výrazné zelené oči a svetločervené pery. Z tváre mu mierne pretŕchal chudý zašpicatený nos, ale inak bol Raffin pekný mladý muž. Keď im priniesli objednané nápoje, vzdychol si a delikátne si odpil zo zaroseného pohára. „Prečo by som s vami mal spolupracovať?“

Enzo si priložil pohár s brandy k perám a tekutina ho zahriala v hrdle. Prebudila sa v ňom odvaha, ľahkomyselnosť a túžba zaplniť niečím prázdne miesto v živote. Nateraz sa mu zdalo rozumné nezmieňovať sa o stávke. „Lebo sa chystám zistiť, čo sa stalo Jacqueso-
sovi Gaillardovi,“ povedal. „S vašou pomocou alebo bez nej.“

III.

Raffin býval na Rue du Tornon, na prvom poschodí nad dvoma galériami s výtvarným umením. Dom stál necelých sto metrov od vysvietenej budovy senátu, kde sídli horná komora francúzskeho parlamentu, od ktorej sa dalo pokračovať až k Boulevard St. Germain a k Seine.

Novinár vytúkal vstupný kód a otvoril ťažké zelené dvere. Dláždená chodba ich priviedla na nádvorie v tvare L, uprostred ktorého bol vysoký gaštan. V otvorených oknách sa svietilo, gazdinky vetrali horúci vzduch, čo sa za celý dlhý deň nahromadil v bytoch. Bolo počuť hovor a smiech ľudí sediacich za stolmi pri večeri. Z ktoréhosi okna zaznel neisto zahraný útržok zo skladby od Chopina.

„Chcem záruku exkluzivity,“ vyhlásil Raffin. „Výsledky vášho vyšetrovania budem smieť zverejniť len ja, nikto iný. Budem mať výlučné právo publikovať. Asi by sme to mali aj spísať.“

„Nech sa páči,“ súhlasil Enzo.

Raffin otvoril presklené dvere a obaja sa vydali nahor po schodišti krútiacom sa okolo úzkej výtahovej šachty. Rozhodol

sa v zlomku sekundy, keď do seba v Le Bonaparte obrátil pohár Pouilly Fumé a vstal zo stoličky. „Dobre, poďme na to. Z vyšetrovania mám stohy poznámok. Do knihy sa z nich dostala iba malá časť. Vráťme sa ku mne domov a môžete si ich vziať na preštudovanie,“ odvetil Enzoovi po tom, čo mu Škót predostrel svoj návrh spolupráce. Raffin vzápätí vyrazil krížom cez cestu, no vtom sa zháčil a obrátil sa k svojmu spoločníkovi, akoby si naňho práve spomenul. „A vyrovnajte za nás účet,“ dodal.

Na prvom poschodí vylovil z vrečka kľúče a otvoril vchodové dvere do štvorcovej predsieni. Cez žalúzie prenikalo dnu slabé svetlo pouličných lúčok.

Enzo hneď vycítil, že novinár zbystril pozornosť. „Čo sa deje?“ spýtal sa.

Raffin ho umlčal prudkým gestom ruky. Otvorené dvere v predsieni odhaľovali tmu v hlavnom salóne. V jeho zadnej časti ležal na drevenej dlážke pás jasného svetla, ktorý tam prenikal z odchýlených zrkadlových dverí do spálne. Počuli, ako za nimi niekto chodí. Keď cez svetlo prešiel tieň, Raffin stuhol.

„*Cambrioleurs*,“ šepol. Vlmači. Opatrne prevesil sako cez operadlo stoličky a obrátil sa ku knižnici s policami od zeme až po strop. Z jednej z dolných políc vybral ťažkú hrubú encyklopédiu. Oboma rukami ju zdvihol nad hlavu a vykročil k salónu. Enzo šiel za ním, hoci sa mu to videlo trochu smiešne. *Svetové dejiny od E po F* boli netypická zbraň. S encyklopédiou nad hlavou mohol Raffin vlamača skôr vystrašiť na smrť, než mu nejako fyzicky ublížiť.

Vtom sa dvere do spálne rozleteli a miestnosť zalialo elektrické svetlo. Raffin zdrevenel na polceste so *Svetovými dejinami* pripravenými zaútočiť. Z otvorených dverí naňho udivene hľadela akási vysoká žena. Na sebe mala dlhé čierne šaty na ramienka s odvážnym výstrihom. Tmavé vlasy, kde-tu so strieborným prameňom, jej v bohatých kučerách padali na plecica okolo jemne opálenej tváre s čiernymi očami. Enzo už dlho nevidel takú krásnu ženu.

Pozrela na knihu, ktorú Raffin držal nad hlavou. „Prepánajána, Roger, odlož to,“ prikázala mu. „V dejinách si nikdy nebol silný.“

Roger pomaly spustil knihu. „Čo tu robíš?“ Neunúval sa skrytú podráždenosť.

Náznakom sa obzrela do spálne. „Prišla som si ešte po nejaké veci. Nebol si doma, stále mám kľúč.“

Raffin položil knihu na jedálenský stôl a nastavil otvorenú dlaň. „Tak mi ho teraz láskavo odovzdaj;“ vyzval ju. Dlhé elegantné prsty vsunula do vrečka ukrytého v záhyboch šiat a vytiahla z neho kľúč s koženou šnúrkou. Vytrhol jej ho. „Už máš všetko?“ Z hlasu sa mu nevytrácala príkrosť.

„Hádam hej. Len to nemám v čom odniesť.“

„V šatníku sú plastové boxy.“

Žena sa nehýbala. Namiesto toho pozrela na Enza za Raffinom. „Nepredstavíš nás?“

Raffin flochol na Enza, akoby naňho bol úplne zabudol. Utrúsil: „Ten si sem len prišiel po papiere.“

Enzo ho obišiel a nastavil ruku. „Enzo Macleod.“ Usmial sa. „*Je suis enchanté, madame.*“

Podala mu ruku a podržala ju v zovretí o čosi dlhšie, než je zvykom. Mala podmanivé oči. „Volám sa Charlotte. Francúz?“ spýtala sa Enza.

„Škót.“

„Ach.“ Odmlčala sa. „Aké papiere?“

„Do toho sa ty nestaraj, Charlotte,“ uzemnil ju Roger.

„Vyšetrujem zmiznutie Jacquesa Gaillarda,“ vysvetlil jej Enzo.

Raffin zhlboka vzdychol. „A už sa jej nezbavíte. Charlotte je... psychologička.“ Vyplul to slovo, akoby malo odpornú pachúť. „Špecialistka na profilovanie zločincov.“

Enzo zdvihol tmavé obočie. „Kde vás to naučili?“

„Robiť psychologické profily zločincov? V Spojených štátoch. Strávila som tam dva roky, potom som sa vrátila a založila si vlastnú psychologickú živnosť. Z času na čas sa na mňa parížska polícia obráti o pomoc.“ Pozrela na Rogera. „Ale živím sa poradenstvom pre obyčajných ľudí. V mojom prípade zločin veľmi nevynáša.“

So slovami „Pohľadám ti tašku“ Roger odišiel malými dverami v stene naľavo, kde kedysi býval kozub.

Charlotte zamierila k Enzovi, ktorý sa pokúšal odhadnúť jej vek. Bola od Rogera o trochu mladšia. Mohla mať od tridsať do tridsaťpäť. „Kto ste?“ opýtala sa ho. „Policajt? Súkromný detektív?“

„Býval som kriminalistický technik.“

Prikývla na znak, že viac netreba hovoriť.

Roger sa vrátil s dvoma plastovými boxmi. Jeden hodil Charlotte a k Enzovi poznamenal: „Donesiem vám tie poznámky.“ Zmizol za krídlými dverami v pracovni.

„Asi by som sa mala pustiť do balenia,“ zhodnotila Charlotte a vytratila sa do spálne.

Enzo využil chvíľu samoty, aby sa porozhliadol okolo seba. Vysoké okná boli obrátené do dvora. V jednom kúte miestnosti stál jedáľenský stôl z dvoch strán obštaný knihami na policiach. Na ostatných stenách viseli obrazy: zátišia, klasické výjavy z gréckej a rímskej literatúry, orientálne maľby a zrejme originály starých plagátov k francúzskym filmom. Pri okne bolo pianino a obstarožné smaltované kachle vstavané do *cheminée*. Každá vec mala vlastné miesto a na ňom aj stála. No nikde nebolo vidieť drobnosti odrážajúce charakter ich majiteľa, akých má zväčša každý človek doma plno. Raffin sa svojím správaním, oblečením a vybavením bytu pridŕžal istého štýlu, nič z toho však o ňom neprezrádzalo veľa. O chvíľu sa vrátil s plastovými boxmi, v ktorých boli naukladané ťažké papierové škatule.

„Nech sa páči,“ povedal. „To by vás malo na čas zabaviť.“ Obrátil sa k spálni. „Ospravedlňte ma na moment.“ Raffin za sebou zavrel dvere a Enzo ostal stáť v tichej miestnosti, z ktorej sa nedalo prepočuť hlasný šepot nahnevaných hlasov. Netrvalo dlho a šepot sa premenil na krik. Enzo upriamil pozornosť na jedno zo zátiší. Nechcel sa pliesť do cudzích rodinných záležitostí. Po niekoľkých minútach hlasy opäť stíchli, chvíľu nebolo nič počuť, potom sa otvorili dvere a z nich sa vynorila Charlotte s plastovým boxom plným šiat a tvárou zrumenenou od hnevu a zahanbenia.

„Majte sa, monsieur Macleod,“ rozlúčila sa s ním bez toho, že by zdvihla zrak, a vyšla z bytu.

Raffin sa zjavil vo dverách. Aj on očervenel v tvári. „Ospravedlňujem sa za to.“ Vôbec to neznelo, že by ho niečo mrzelo. „Rozchody nebývajú jednoduché.“ Posunkom ukázal na Enzovu tašku. „Keď to prejdete a budete sa chcieť na niečo spýtať, zavolajte. Dovoľdám vyhotoviť zmluvu na vydavateľské práva.“

IV.

Keď Enzo prišiel na Boulevard St. Germain, zbadal ju, ako márne zháňa taxík. Na ulici stále premávalo dosť áut a kaviarne boli plné, no v dohľade nebol nijaký taxikár, čo by ju mohol zviezť.

Pristúpil k nej na semafore. „Mám vám zavolať taxík?“

Pozrela sa naňho kútikom oka; aj jej letmý pohľad mal na Enza znepokojivý účinok. „Bývate tu niekde?“

„Mám byť neďaleko, hneď pri inštitúte. Ale nie je tam pevná linka. Myslel som z mobilného.“

„Och.“ Znelo to sklamane. „Myslela som si, že ma chcete pozvať k sebe na kávu.“

Pozrel na ňu, prekvapený jej priamotou. „Iste.“ Na opačnej strane bulváru sa rozsvietil zelený panáčik. „Tak poďme cez cestu.“

Vydali sa na sever pomedzi dav na úzkej Rue Mazarine k osvietenej kupole Francúzskeho inštitútu. V kaviarniach a bistrách bola hlava na hlave. Hlasy povzbudené alkoholom a dobrou spoločnosťou sa prekárali a smiali a ich ozvena sa niesla stredovekými uličkami štvrte, ktorá odnepamäti patrila bohémom. Namiesto tých tu však teraz posedávali zbohatnutí príslušníci *nouveau génération* s eurami napratanými v luxusných peňaženkách a kabelkách.

Mladá žena ovešaná nákupnými taškami s dietatom na rukách vybehla z večierky a vrazila do Enza, takže sa jej po chodníku rozkotúľali konzervy a balíčky.

„Merde!“ zhíkla.

„*Je suis désolé*,“ ospravedlnil sa Enzo a so Charlotte jej pomohli pozbierať nákup. Dieťa sa rozplakalo, žene sa nedarilo nasúkať všetko späť do tašiek.

„Dajte,“ ponúkol sa Enzo, „vezmem vám ho.“ A načiahol sa za dieťaťom. Sprvu akoby sa mu ho bála odovzdať, ale keď videla Škótov dobrácky výraz, podala mu ho a so Charlottinou pomocou rýchlo upratala nákup z chodníka. Kým ženy skončili, dieťaťko sa užENZovi smialo v náručí. „Je to riadny huncút,“ povedal, vystrúhal grimasu a maličké sa zadúšalo od smiechu. Keď sa obrátil k Charlotte a mladej žene, ktoré ho pozorovali, hneď sa zahanbil, vrátil dieťa matke a chopil sa svojho boxu s poznámkami.

„*Merci*.“ Mladá žena sa chytro vytratila do noci medzi ľudí a dieťaťku obrátenému ponad jej plece kENZovi ešte vždy iskrili oči smiechom.

Charlotte stála na ceste, elegantná a krásna v čiernych šatách osvetlených výkladom obchodu. Zamyslene hľadela na Enza a na perách jej ihral úsmev.

„Čo je?“ ohradil sa.

Mykla plecom. „Nič. Čakám na tú kávu.“

Malý byt bol na prvom poschodí domu na rohu Rue Guénégaud a Rue Mazarine, takmer priamo nad kaviarňou Le Balto a krížom oproti betónovej opache, kde sídlila architektonická škola Paris Val de Seine. Z bytu bol výhľad na veľkolepý Francúzsky inštitút, domov Francúzskej akadémie, ktorá sa usilovala ochraňovať francúzsky jazyk pred hrozbami moderného sveta. Enzo neraz uvažoval, že podobná inštitúcia by mohla brániť idiotským architektom, aby ničili vlastné mestá.

Na prvom poschodí otvoril dvere bytu a Charlotte zjojkla. „Nečakala som, že budete mať taký zlý vkus.“

Enzo sa uškrnul. „Zaujímavé, však?“ Zavrel za ňou dvere a nasledoval ju do obývačky. Steny boli obložené čalúnením s výraznou vzorkou v červenej, hnedej a smotanovej farbe. „Ako vystrih-

nuté z šesťdesiatych rokov. Byt patrí veľmi starému strýkovi jedného môjho priateľa z Cahors. Žije v *maison de la retraite* a kým bude na svete, nesmú ho predať. Dúfam, že nikdy nezomrie.“

Postavil vodu na kávu a pritom ju sledoval, ako chodí po byte a ľahkým dotykom prechádza po trofejách a artefaktoch porozkladaných kde-kade. Hnedé vyrezávané africké sošky, čínska lakovaná šperkovnica, zeleno-zlatý porcelánový drak, busta zo slonoviny. „Zdá sa, že pochodil kus sveta. Asi je to zaujímavý páňko. Škoda, že som ho nepoznal osobne.“

Charlotte k nemu obrátila pohľad so spýtavým úsmevom na tvári. „Bývate v Cahors?“ Prikývol. „Kolkó máte detí?“

Prekvapene zdvihol zrak. „Prečo si myslíte, že mám deti?“

„Viem odhadnúť ľudí,“ odvetila. „Živím sa tým. Preto mi neuniknú všetky tie drobné signály, ktoré človek nevdojak vysielá. Kamarátom tým leziem na nervy. Myslia si, že ich v kuse analyzujem.“

„A je to tak?“

Usmiala sa. „Ako inak. Možno preto ich nemám veľa.“

„A podľa akých drobných signálov ste prišli na to, že som otec?“

„Podľa očí. Keď sa otec pozrie na akékoľvek dieťa, rozšíria sa mu zreničky, je to prostý fyziologický fakt. Ak deti nemá, nerozšíria sa.“

Enzo jej podal kávu. „Oči ma vždy prezradia. Vôbec neviem klamať. Mlieko? Cukor?“

Pokrútila hlavou. „Máte veľmi zvláštne oči. Jedno modré, druhé hnedé. Waardenburgov syndróm?“

Enzo zostal prekvapený. „Ste prvá, kto vie, čo to je.“

„Genetická porucha charakteristická bielym prameňom vlasov. Jej sprievodnými znakmi bývajú niekedy klenuté podnebie a výrazné črty tváre.“

„A občas aj hluchota. Našťastie sa mi ušli len tie vlasy a oči. A keďže je to dedičná porucha, existuje päťdesiatpercentná pravdepodobnosť, že ju budú mať aj moje deti.“

„A majú?“

„Tak na polovicu: jedna dcéra áno, druhá nie. Ale každá má inú matku. Možno aj to zohralo svoju úlohu.“

„Teda ste ženatý?“

„Vdovec.“ Odpil si z kávy, aby zakryl rozpaky. Nerád sa rozprával o tejto téme.

„Prepáčte. Už dlho?“

„Takmer dvadsať rokov. Chutí vám káva?“

„Iste.“ Chvíľu mlčky popíjali. „Čiže... čo vás pritiahlo k prípadu Jacquesa Gaillarda?“ spýtala sa napokon.

„Akademický záujem.“ Vzápätí sa zahanbene usmial a priznal: „A pomerne hlúpa stávka.“

„Stávka?“

„O tom, či je možné vyriešiť starý prípad použitím moderných prostriedkov a postupov.“ Odmlčal sa. „Alebo či nie je.“

„Nevybrali ste si najľahší prípad. Od začiatku v ňom chýbajú dôkazy, na ktorých by ste mohli stavať. Nenašlo sa telo, nijaké stopy zápasu. Pravda je taká, že Roger si vypočul svoje, keď ho zaradil medzi svojich sedem najslávnejších nevyriešených vražd. Dodnes nikto nedokázal, že Gaillard je mŕtvý.“

„Teda o tom niečo viete.“

„Áno.“ Charlotte si odpila z kávy a Enzo si uvedomil, že ani ona sa necíti príjemne a musí sa premáhať, aby to zakryla. „Viete, že k napísaniu knihy Rogera dovedla nevyriešená vražda jeho manželky?“

Enzo prikývol. „To je siedmy prípad.“

Charlotte si obzerala šálku s kávou. „Nie je ľahké udržiavať vzťah s obetou.“ Zdvihla zrak a zrejme sa jej žiadalo pokračovať, lebo dodala: „Viete, aj pozostalí sú obetami.“ Na chvíľu sa odmlčala. „Bývali sme spolu, keď zháňal materiál na knihu,“ dokončila.

Enzo prikývol. „Ale už nebývate.“

„Už nie.“ Odložila šálku. „Teraz by ste mi mohli zavolať ten taxík.“

„Pravdaže.“ Vytiahol z vrečka nohavic mobilný telefón a začal vytukávať číslo.

„Enzo...“ povedala, keď dotelefonoval. Akoby zvuk jeho mena ohmatávala jazykom. „Čo to znamená?“

„Je to skrátene z Lorenzo. Matka pochádzala z Talianska. Vydala sa za Škóta. Vražedná kombinácia.“

„Znie to tak.“

Keď taxík dorazil a zatrúbil, Enzo s ňou zišiel až dolu. Chvíľu spolu postávali na chodníku a Enzo cítil, že mu uniká ako piesok medzi prstami.

„Nešli by ste, ehm, so mnou niekedy na večeru?“ Cítil sa ako školák, ktorý pozýva dievča na prvé rande.

Uhla pohľadom. „Práve som sa rozišla s Rogerom. Teraz budem asi chcieť byť načas sama.“ Tašku s oblečením hodila na zadné sedadlo taxíka, zalovila v kabelke a vybrala z nej vizitku. „Ale keby ste pri vyšetrowaní Gaillardovho prípadu niekedy potrebovali odborný názor psychológa, zavolajte mi. Vďaka za kávu, monsieur Macleod.“

„Enzo,“ povedal Enzo, než zavrel dvere. Taxík vypustil do noci oblak dymu a zabočil na Rue Mazarine.